

Arrest

nr. 198 984 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BACKER
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2015.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 198 983 van 31 januari 2018 het beroep verwerpt.

Op 25 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 november 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: T., G. E.

geboortedatum: (...) 1988

geboorteplaats: Accra

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen

in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift onder meer de schending opgeworpen van artikel 3 van het EVRM. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

De exceptie wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel *“alsook de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991)”*.

Ter adstruering van het middel zet hij uiteen hetgeen volgt.

“Enige middel: Schending van art. 3 E.V.R.M. en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel alsook de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991).

1.1.

Art. 3. E.V.R.M. bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991) bepalen:

‘De bestuurshandelingen van de besturen vermeld in artikel 1, moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.’

‘De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.’ (eigen onderlijning)

1.2.

In casu heeft verzoeker een verzoek tot verblijf op basis van medische redenen ingediend en heeft hij daarbij verschillende medische attesten aangebracht.

Deze aanvraag werd echter verworpen door middel van de beslissing van 25/09/2015 tot weigering van verblijf om medische redenen. Tegen deze beslissing werd door verzoeker bij een apart verzoekschrift een beroep tot nietigverklaring ingediend. In deze procedure stelt verzoeker terecht aan de kaak dat verwerende partij totaal ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaat.

Verwerende partij geeft in de betreffende beslissing tot weigering van verblijf aan dat een terugkeer naar het land van herkomst geen inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM.

Dat op grond van het Standaard medisch attest dd. 05/06/2015 dat werd gevoegd bij verzoeker zijn aanvraag tot verblijf om medische redenen echter onbetwistbaar vast staat dat er in hoofde van verzoeker een actueel en reëel risico op nierfalen en dialyse bestaat.

Dat de arts-adviseur echter niet heeft onderzocht of hiervoor een adequate behandeling bestaat in het land van herkomst van verzoeker.

Bijgevolg heeft de verwerende partij in strijd met artikel 3 EVRM geoordeeld dat verzoeker bij een terugkeer geen reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaat.

Uit de actueel bestreden beslissing blijkt hoegenaamd niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker bij het nemen van het besluit tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Een recent medisch attest dd. 03/12/2015 bevestigt nog steeds dat er in hoofde van verzoeker een actueel en reëel risico op nierfalen en dialyse bestaat, terwijl bij gebrek aan een afdoend onderzoek door de arts van verwerende partij niet geweten is of er hiervoor een adequate behandeling bestaat in

Ghana zodat het dan ook strijdig is met art. 3 E.V.R.M. om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Doordat de bestreden beslissing zelfs geen enkele overweging maakt met betrekking tot de medische toestand van verzoeker, noch met betrekking tot de mogelijkheid van verzorging in zijn land van herkomst, schendt de bestreden beslissing bovendien de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Het enige middel is ernstig en gegrond.

AANGAANDE HET MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL :

Zoals uit het feitenoverzicht en het middel blijkt, loopt verzoeker door deze bestreden beslissing het risico in zijn thuisland verstoken te blijven van de noodzakelijk medische zorgen terwijl hij een reëel en actueel risico heeft op nierfalen waarvoor nierdialysen nodig is.

Bij gebrek aan behandeling zal verdere deterioratie van de nierfunctie plaatsvinden, wat tot de dood kan leiden.

De bestreden beslissingen leveren daardoor een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel op indien zij niet preventief worden geschorst. De schade die verzoeker immers zal oplopen is financieel niet te vergoeden, nu zijn ziekte bij gebrek aan adequate behandeling een reëel risico voor zijn leven / fysieke integriteit inhoudt"

3.2 Verzoeker verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die hij heeft ingediend en waarbij hij verschillende medische attesten heeft aangebracht. De aanvraag werd op 25 september 2015 verworpen en verzoeker heeft tegen voormelde beslissing een beroep ingediend bij de Raad. Naar de mening van verzoeker werd geen rekening gehouden met een actueel en reëel risico op nierfalen en werd geen afdoend onderzoek gevoerd door de ambtenaar-geneesheer naar het bestaan van een adequate behandeling in Ghana, meer bepaald naar de mogelijkheid tot de behandeling door middel van nierdialyse. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de medische toestand, noch met de mogelijkheid tot verzorging in zijn land van herkomst, aldus verzoeker.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat waar verzoeker de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, dit middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat hij de schending van concrete beginselen aanvoert. In dezelfde zin is het middelonderdeel slechts ontvankelijk in de mate dat verzoeker de artikelen uit de wet van 29 juli 1991 *in concreto* aanduidt die hij geschonden acht, zijnde *in casu* de artikelen 2 en 3 van voormelde wet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, benadrukt de Raad dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker verwijst naar de beslissing van 25 september 2015 waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en waartegen een annulatieberoep is ingediend dat inmiddels is verworpen bij arrest nr. 198 983 van 31 januari 2018, merkt de Raad op dat het indienen van een medische aanvraag niet met zich meebrengt dat het bestuur geen bevel om het grondgebied te verlaten meer kan uitreiken. Het annulatieberoep tegen de beslissing heeft geen automatische schorsende werking en de beslissing waarbij de medische aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, wordt tot aan zijn nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*).

De Raad benadrukt verder dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, hetgeen verzoeker niet betwist, noch weerlegt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Aangezien het motief dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten pertinent is, volstaat dit motief en dient de gemachtigde van de staatssecretaris niet bijkomend naar het hangende beroep te verwijzen. Overigens stelt het annulatieberoep verzoeker niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. Bovendien heeft een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de medische aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard geen invloed op de illegale verblijfstoestand van verzoeker. Verzoeker toont ook niet aan op basis van welke rechtsgrond de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe zou gehouden zijn een overweging op te nemen met betrekking tot de medische toestand of de mogelijkheid van verzorging in zijn land van herkomst. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat het bestreden bevel getroffen werd conform het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*. Het dient niet te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die het voorwerp is van een afzonderlijke beslissing, noch dient zij daarvan deel uit te maken. Bijgevolg toont de verzoeker met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. De aangevoerde schending van de (materiële) motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad eraan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker verwijst naar het standaard medisch getuigschrift waarin wordt aangegeven dat de kans reëel is dat de nierinsufficiëntie evolueert naar nierfalen waarvoor dialyse nodig is. Hij meent dat de ambtenaar-geneesheer niet heeft onderzocht of hiervoor een adequate behandeling bestaat in zijn land van herkomst. Verzoeker is van oordeel dat bijgevolg in strijd met artikel 3 van het EVRM werd

geoordeeld dat hij bij een terugkeer geen reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaat.

Zoals hoger reeds uiteengezet, werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 25 september 2015 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en wordt voormelde beslissing tot aan zijn nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*). Verder wijst de Raad erop dat het beroep tegen voormelde beslissing bij de Raad inmiddels is verworpen bij arrest nr. 198 983. Verzoeker kan ook niet via onderhavige procedure voormelde beslissing bekritisieren daar deze geen voorwerp van onderhavige procedure uitmaakt. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker verliest uit het oog dat het hem toekomt om aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar zijn herkomstland. Hij toont niet aan dat een behandeling door middel van dialyse (mocht dit nodig zijn) niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst. Dit blijkt evenmin uit het medisch attest van 3 december 2015 waarnaar verzoeker verwijst. Daarenboven dateert voormeld stuk van na het nemen van de bestreden beslissing zodat de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde van de staatssecretaris niet kunnen worden verweten ermee geen rekening te hebben gehouden. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN